Ο μικρός Κότσυφας
είχε φύγει το καλοκαίρι από το δάσος για
να σωθεί, τότε που ’χε ξεσπάσει η μεγάλη φωτιά.
Η φωτιά που κατέστρεψε το δάσος του!
Κάθε μορφή ζωής εξαφανίστηκε. Πολλά ζώα κάηκαν,
ενώ άλλα έφυγαν κυνηγημένα μακριά μαζί με όλα τα πουλιά.

Όλα μαύρα
Και σωπή
Εδώ κάποτε
Υπήρχε ζωή
Εδώ κάποτε
Υπήρχαν τραγούδια
Χρώματα και λουλούδια

Τώρα κλαις
Και λυπάσαι
Ίσως φταις
Να το θυμάσαι
Ίσως φταις
Που δεν είχες σκέφτεί
Πως το δάσος μπορεί να καεί

Έλα τώρα
Μαζί μας κι εσύ
Να φυτέψουμε
Ξανά τη ζωή
Να φυτέψουμε
Δέντρα ξανά
Μαύρη πια να μην είν' η πλαγιά

Έλα τώρα
Μαζί μας κι εσύ
Το δάσος πρέπει να σωθεί
Έλα κι όλα πάλι μπορεί
Ν' αρχίσουν απ' την αρχή!

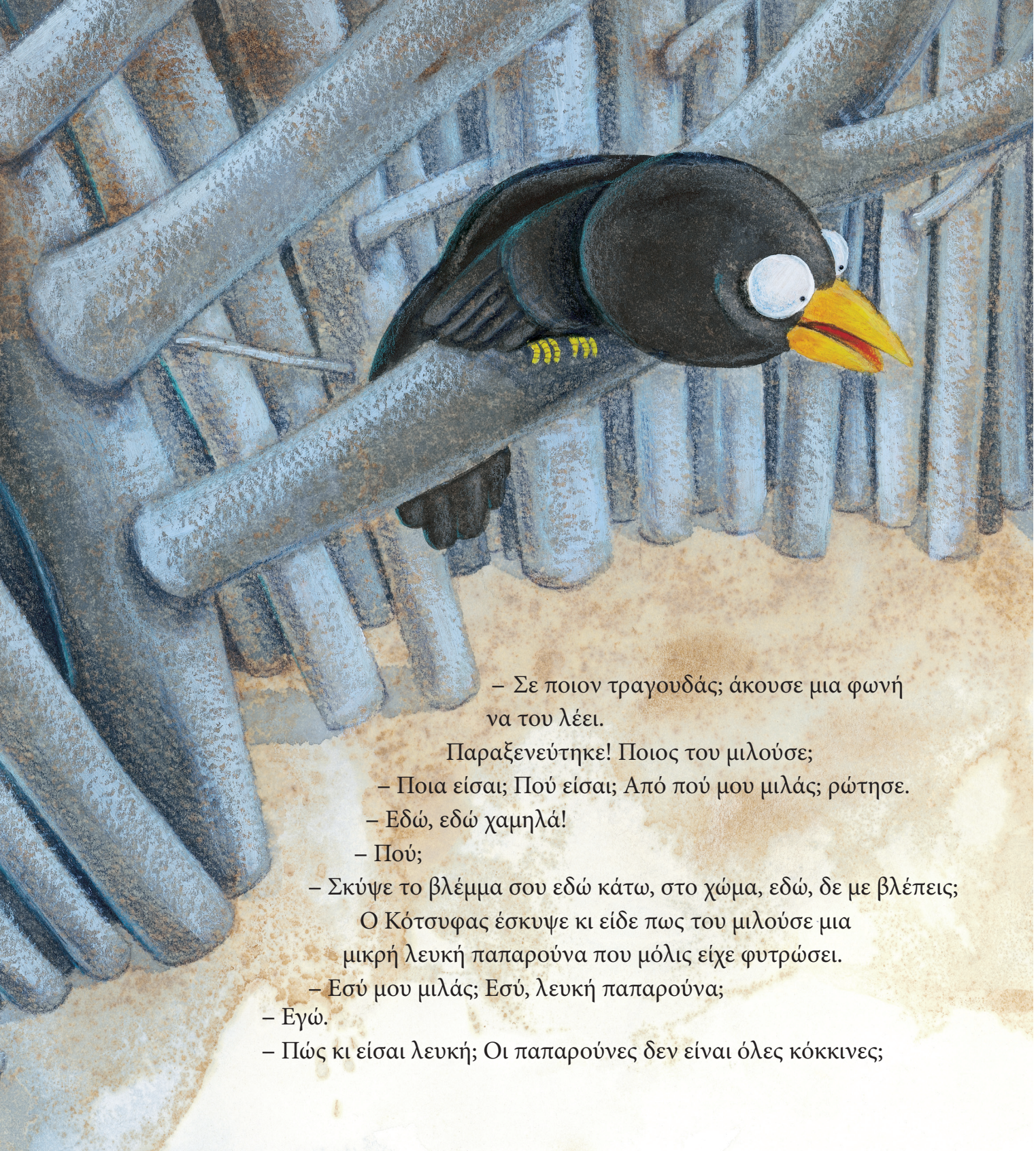

– Σε ποιον τραγουδάς; άκουσε μια φωνή
να του λέει.
Παραξενεύτηκε! Ποιος του μιλούσε;
– Ποια είσαι; Πού είσαι; Από πού μου μιλάς; ρώτησε.
– Εδώ, εδώ χαμηλά!
– Πού;
– Σκύψε το βλέμμα σου εδώ κάτω, στο χώμα, εδώ, δε με βλέπεις;
Ο Κότσυφας έσκυψε κι είδε πως του μιλούσε μια
μικρή λευκή παπαρούνα που μόλις είχε φυτρώσει.
– Εσύ μου μιλάς; Εσύ, λευκή παπαρούνα;
– Εγώ.
– Πώς κι είσαι λευκή; Οι παπαρούνες δεν είναι όλες κόκκινες;

Η παπαρούνα σκέφτηκε, σκέφτηκε και τότε της ήρθε μια ιδέα.
– Ε! Κότσυφα, έλα να σου πω! του φώναξε.
Ο Κότσυφας, που στο μεταξύ είχε βρει πολλούς φίλους και τριγύριζαν όλοι μαζί από καμένο κλαδί σε καμένο κλαδί, πέταξε γρήγορα κοντά της.

– Να ξέρεις, οι μεγάλοι άνθρωποι δεν πρόκειται ποτέ να καταλάβουν.

– Τότε;

– Οι μικροί όμως έχουν ευαισθησίες και, αν τους βοηθήσουμε, θα λάβουν το μήνυμά μας.

– Υπάρχουν «μικροί άνθρωποι»;

– Ναι, «παιδιά» τους λένε και τέτοια εποχή έρχονταν στο δάσος για εκδρομή.

– Αχ, το θυμάμαι! Έρχονταν κι έπαιζαν παιχνίδια ανάμεσα στα δέντρα. Σε μερικά μάλιστα άρεσε να ακούνε το κελάηδημά μας.

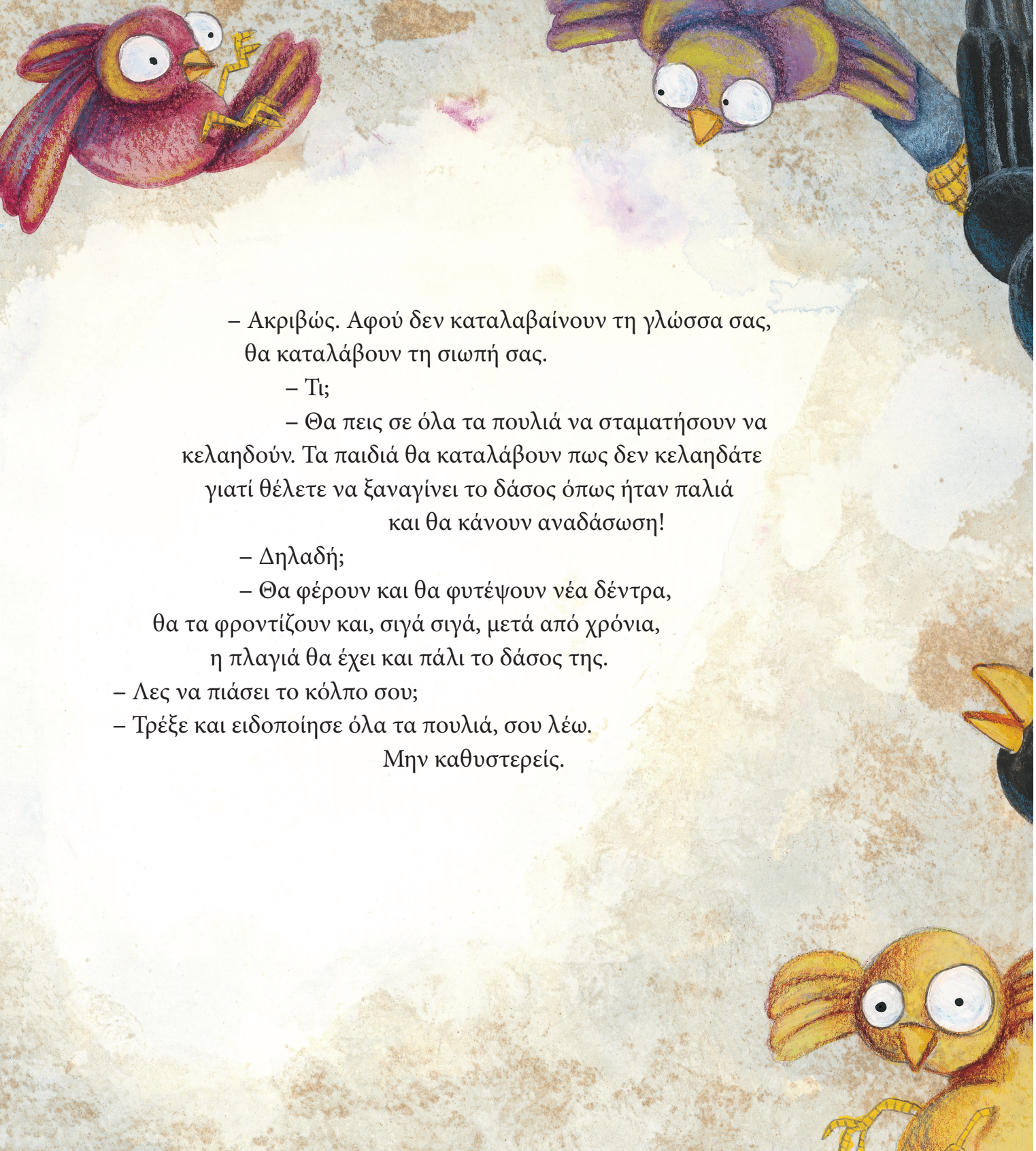

– Ακριβώς. Αφού δεν καταλαβαίνουν τη γλώσσα σας, θα καταλάβουν τη σιωπή σας.

– Τι;

– Θα πεις σε όλα τα πουλιά να σταματήσουν να κελαηδούν. Τα παιδιά θα καταλάβουν πως δεν κελαηδάτε γιατί θέλετε να ξαναγίνει το δάσος όπως ήταν παλιά και θα κάνουν αναδάσωση!

– Δηλαδή;

– Θα φέρουν και θα φυτέψουν νέα δέντρα, θα τα φροντίζουν και, σιγά σιγά, μετά από χρόνια, η πλαγιά θα έχει και πάλι το δάσος της.

– Λες να πιάσει το κόλπο σου;

– Τρέξε και ειδοποίησε όλα τα πουλιά, σου λέω. Μην καθυστερείς.

Πράγματι, ο Κότσυφας ειδοποίησε όλα τα πουλιά να κηρύξουν απεργία στο κελάηδημα. Μια τεράστια σιωπή απλώθηκε στα βουνά, σε όσα δάση είχαν απομείνει, στα άλση, στους κήπους και στα περιβόλια. Το ένα πουλί ειδοποιούσε το άλλο και στο τέλος δεν κελαηδούσαν ούτε τα καναρίνια στα κλουβιά.

Πόσο δίκιο είχε η λευκή παπαρούνα!
Οι πρώτοι που παρατήρησαν ότι τα πουλιά δεν κελαηδούσαν ήταν τα παιδιά! Μερικά το είπαν στους γονείς τους, οι οποίοι τους απάντησαν «ιδέα σου θα ’ναι».

Οι κτηνίατροι έλεγαν πως μπορεί να
είναι καμιά μεταδοτική ασθένεια.

Οι ορνιθολόγοι ισχυρίζονταν πως μάλλον θα τα
είχε επηρεάσει η κλιματική αλλαγή.

Οι δημοσιογράφοι που έκαναν
έρευνες μιλούσαν για μια τροφή
που τα είχε πειράξει στη φωνή.